

Kedves ballagó diákok, tisztelt szülők, nagyszülők, vendégek és meghívottak!

„Van egy általános igazság, amivel mindannyiunknak szembe kell néznie, akár akarjuk, akár nem. Egyszer minden véget ér. Akármennyire is vártam ezt a napot, sosem kedveltem, ha valami véget ért. A nyár utolsó napja, egy nagyszerű könyv utolsó fejezete, a búcsú egy közeli baráttól. De a befejezés elkerülhetetlen. A levelek lehullanak, becsukod a könyvet, elbúcsúzol. Számunkra ez is egy ilyen nap. Ma búcsút intünk mindennek, ami ismerős volt, mindennek, ami kényelmes volt. Tovább lépünk. De attól, hogy elmegyünk – és ez fáj – lesznek emberek, akik részesei maradnak az életünknek, akármilyen történjen. Ők a mi biztos talajunk, a sarkcsillagaink, és az apró tiszta hangok a szívünkben, amelyek velünk lesznek, örökre.”

Az elhangzott idézet egy népszerű sorozatból való, melynek igazából semmi köze a mai kivételes naphoz, ám mégis leírja mindazt, amit ma érezhetnek a ballagó diákok: valaminek az elmúlását, búcsút.

Ezért vagyunk ma mindannyian itt, hogy útjukra eresszük ezt a közel száz ifjút a nagybetűs életbe, hogy megköszönjük nekik munkájukat, melyet az elmúlt években végeztek.

Hosszú volt ez a néhány év, fárasztó napok sokasága. Ma mégis itt vagytok mind, kedves tizenkettedikesek, itt álltok iskolátok udvarán, s biztos vagyok benne, hogy emlékek tömkelege rohan meg titeket: poénok, szerelmek, izgalmak, kirándulások, talán néhány szomorú pillanat, és még több vidám, megmosolyogtató gondolat. Rengeteg élményben volt részetek az itt eltöltött években, ami összekovácsolt titeket, megtanított együttműködni. Sok vita, sérelem, könny is volt, ám ezek elkerülhetetlenek az ilyen közösségekben.

Sokkal fontosabb az, hogy a szép emlékek maradjanak meg, azokra gondolatok vissza! Azokra az együtt töltött hosszú órákra, amikor a méla fáradtság monoton hangulatát egy beszólás és az azt követő felharsanó nevetés törte meg. Azokra a pillanatokra, amikor örülni tudtatok annak, hogy egy-egy tanár hiányzik, s hamarabb haza lehet menni. Az iskolai rendezvények megszervezésére, és a kitartó, lázas munkára, mely meghozta gyümölcsét. Ezekre gondolatok vissza, hisz ezek voltak az igazán fontos, vidám pillanatok líceumi éveitek alatt. Életre szóló barátságok, szerelmek szövődtek a kamerák kereszttüzeiben, tanárok nem kis méltatlankodására, ám ezek a barátságok nagyon szoros kötelékek, a rövid diákszerelmek pedig örök emlékek maradnak.

Tanáraitok, akiket szerettetek, vagy talán kevésbé kedveltetek, itt állnak mellettetek, s büszkén néznek rátok, hisz felnőtté válásotokban az ő kezük is benne van, az ő közbenjárásukra is szükség volt, hogy minél többet megtapasztaljatok, több helyzetet ismerjete meg, s önállóan megoldjátok problémáitokat.

Köszönet jár szüleiteknek, akik mindenben támogattak és támogatnak titeket, tanácsokkal látnak el, bíznak bennetek, s feltétlen szeretetükkel sok erőt adnak nektek.

És nem utolsó sorban köszönet jár nektek, akik rengeteg versenyen, rendezvényen képviseltétek iskolátokat, sosem adtátok fel a küzdelmet, mindig a legjobbra törekedtetek.

Most pedig, miután elballagtok, rajtunk, tizenegyedikeseken van a sor, hogy bizonyítsunk, hogy jövőre, amikor mi leszünk a ti helyetekben, elmondhassuk, hogy mi is hagyunk magunk után valami megfoghatatlant ebben az iskolában.

Végül jó felkészülést szeretnénk kívánni az érettségire, mely már vészesen közeledik, majd pedig eredményes továbbtanulást és szép eredményeket kívánunk!

Wass Albert szavaival búcsúzunk tőletek:

*„A szárny megnőtt, üresen áll a fészek,
Csak álom volt a régi jó világ,
És mint a fecske alkonyati szélnek,
Ma szárnyat bontott egy sereg diák.”*

Kovács Henrietta,
XI. A